

Beginnend vogelaar Peter van Damme vergaapte zich aan de enorme soortenrijkdom in twee van Spanjes mooiste vogelgebieden: de Sierra de Guara en Extremadura.

Vogels spotten in
Spanje

FOTO: BERT SPREITZ/HH

“**D**aar is wat gaande!”, roept John opgewonden. De ervaren vogelmaat met wie ik op pad ben, wijst naar honderden silhouetten die kilometers verderop in een reusachtige spiraal naar de hemel cirkelen. Hop, in onze huurauto en eropaf. Het blijken gieren, wouwen en ooievaars te zijn. Als een opstijgende rookkolom kringelen ze boven... de vuilnisbelt van Huesca. Hoezo vogels spotten in de vrije natuur? Maar wie maalt er om afvalhopen als je daartussen je eerste blonde tapuit ziet? En toe mag kijken hoe meer dan vijfhonderd vale gieren, zwarte wouwen, brutale raven en statige ooievaars vechten om te overleven. Wat een spektakel!

Praktisch

De auteur van dit verhaal combineerde twee vogelreizen van SNP Natuurreizen naar respectievelijk Aragon (Sierra de Guara en Monegros) en Extremadura: regio's die behoren tot de mooiste vogelgebieden van Spanje.

Reissommen: 8 dagen Aragon vanaf € 630,- p.p.; 7 dagen Extremadura vanaf € 615,- p.p. Naast verblijf in sfeervolle, landelijk gelegen pensions en hotels omvatten deze arrangementen gedetailleerde routebeschrijvingen naar de beste vogelspotplekken en kaartmateriaal. Bijkomende kosten: vliegpreis en autohuur.

U kunt de reizen starten t/m medio juni 2013. Voor meer informatie en boekingen: www.snp.nl/ artsenauto, 024 327 70 00.

Lezers van Arts en Auto ontvangen € 50,- p.p. korting op de vermelde reissommen.

Gierenvoederplaats

In het vlak onder de Spaanse Pyreneeën gelegen bergmassief Sierra de Guara gaan we twee dagen op pad met de Nederlandse gids Jules, die hier zes jaar geleden neerstreek. Hij regelt een bezoek aan de gierenvoederplaats bij het dorp Santa Cilia, waar *amigo del buit* Manuel al dertig jaar de gieren bijvoert. Met zijn werk heeft deze de aasgier en de lammergier voor de regio weten te behouden. Zodra Manuel zijn kruiwagen met slachtafval omkiepert, duurt het slechts minuten voor de eerste lammergieren laag over zweven. Zelfs met het blote oog kunnen we hun karakteristieke baardje zien.

Op de tweede dag neemt Jules ons in alle vroegte mee naar de steppes van Los Monegros, in de droge Ebroyvallei. Zonder gids vind je in dit uitgestrekte gebied niet snel de juiste vogelplekken. Bij de opgedroogde zoutlagune van La Plaja vragen leeuweriken om aandacht, en ook in de rietkragen en op het water van het zoetwatervan bij Candasnos krioelt het van het leven. We horen de grote karekiet en de cirlgors en zien onze eerste bijeneters van het seizoen. Op het water zwemmen grote groepen dodaars, geoorde futen en de krooneend met zijn onwettelijk rode snavel.

Maar uiteindelijk weten we ook zonder Jules, dankzij het uitgebreide informatiepakket dat we hebben gekregen, waar we moeten zijn in het verlaten landschap met zijn diepe kloven, rode conglomeratrotten en op de achtergrond de versbesneeuwde toppen van de Pyreneeën.

Bij onze eerste halteplek hebben we meteen succes. Een bewegend vlekje op een rotswand boven de kloof van Las Gargantas blijkt een

rotskruiper te zijn. Op een draad zie ik mijn eerste rotsmus, en rond een duizend jaar oude steeneik in het hoger gelegen Lecina klinkt de rinkelende lentebode van Europese kanaries. Aan de noordkant van de Sierra de Guara, in de praktisch onbewoonde vallei van Nocito, is de winter amper voorbij. Toch beleven we ook hier een paar ornithologische hoogtepunten. Rondom het dorp nestelen minstens drie paartjes draaihalzen en mijn vogelmaat John raakt behoorlijk opgewonden van een onopvallend vogeltje in de naaldbomen: de bergfluit.

Dankzij Jules' en Johns getrainde oren en ogen, de 250 vogelgeluiden op Johns iPhone en een heldere telescoop, zie en hoor ik in deze prille voorjaarsweek niet minder dan 133 soorten vogels. En het feestje is nog niet voorbij. We reizen verder naar de regio Extremadura, waar in maart de hitte en droogte een extreem contrast vormen met de kou van de Guara. Op de eindeloze grassteppes tussen de historische plaatsen Trujillo en Cáceres gaan we op 'jacht' naar de grote en kleine trap. De stilte wordt slechts doorbroken door de zang van grijze gors en kuifleeuweriken. Na drie dagen speuren hebben we eindelijk succes: grote trap; vijftien volwassen mannetjes, opvliegend uit een akker.

Hoogseizoen

De Extremadura staat bekend als een paradijs voor roofvogels. Bij de gierenrotsen van natuurpark Monfragüe is het mogelijk deze imposante dieren op je gemak van dichtbij te bekijken. We hebben geluk. Twee monniksgieren zweven over. Een slangenarend hangt stil in de lucht. Vooral de keizerarend, met de duidelijke witte schouderstreep op de voorzijde van de vleugels, maakt diepe indruk. In de *dehesa*, het karakteristieke landschap van bloemgevulde weilanden met verspreid staande steen- en kurkeiken, zien we tientallen blauwe eksters.

Evenals in de Guara ontmoeten we hier veel andere vogelaars. Het toppunt van de vogeltrek betekent hier hoogseizoen. Ook de plekken waar we overnachten zijn bijzonder, zoals de stijlvolle finca aan de voet van de heuvelrug van Monfragüe. Hij wordt gerund door een oude dame die niet alleen een perfecte kok blijkt, maar ook hoedster van de lokale natuur: op haar landgoed beheert ze een gierenvoederplaats waar ook de steenarend zich regelmatig meldt.

Na twee weken in vogelland Spanje zijn we verkocht; wat ons betreft wordt het *hasta la vista*. <

